

PIOTR MAKOWSKI

KOGUT REPRISE

*Lepiej byłoby opisywać wypadki z dnia na dzień.
Jaun Paul Sartre, Młodości*

Umarł, a kiedy to zrobił, kazali mi go pochować. To nie ma nic wspólnego z prawdą, zapewniam już teraz; to nie ma nic wspólnego z prawdą. I nie wyrwałem im z rąk koszuli, w której chciał. Nie, nie noszę jej teraz do kościoła, bo do kościoła nie chodzę.

To będzie historia dwóch panów.

Umarł, a kiedy to zrobił, kazali mi go pochować. To było już jakiś czas temu. Jakiś czas temu jeszcze potrafiłem zatrzymać się przed drzwiami cudzego domu i z namysłem zapukać. Jeszcze potrafiłem się odwrócić i, nie pukając, odejść.

Jednym z tych panów jestem ja.

Umarł, a kiedy to zrobił, kazali mi go pochować. To nie ma nic wspólnego z prawdą, zapewniam już teraz, ale pamiętam, niemal pamiętam, jak miałem z jedenaście lat i zabrał nas na przejażdżkę.

Drugim jest mój dziadek.

Umarł, a kiedy to zrobił, kazali mi go pochować. To było już jakiś czas temu. Jakiś czas temu jeszcze potrafiłem... sądziłem, że wystarczy, że usiądę, a pogrzeb odbędzie się sam. Ale mnie nawet wtedy tam nie było.

Nazywał się Stanisław.

Umarł, a kiedy to zrobił, kazali mi go pochować. To nie ma nic wspólnego z prawdą, zapewniam już teraz, ale bolało tak samo mocno, jeśli nie mocniej. Aż matka straciła przytomność w kaplicy, a ojciec był blady i nie chciał nawet jeść obiadu.

Ale i tak wszyscy mówili do niego: Stachu.

Umarł, a kiedy to zrobił, kazali mi go pochować. To było już jakiś czas temu. Nie byłem pełnoletni, więc na stypie zjadłem obiad. Byłem już dorosły, więc nie zapłakałem.

Ja się tak nie nazywam. Ja chciałbym.

Umarł, a kiedy to zrobił, kazali mi go pochować. To nie ma nic wspólnego z prawdą, ale pogrzeb odbył się, odbył się

na pewno, nawet teraz mogę odszukać odpowiedni nagrobek...
To nie ma nic wspólnego z prawdą, to było już jakiś czas temu.

Czasami mówią jednak na mnie Stachu.

Umarł, a kiedy to zrobił, sam kazałem sobie go pochować.
Napisać tekst i pokazać, że nawet jeśli nie zdążył, to nie warto było czekać? Bo nie udźwignę? Bo próbuję już od paru lat (to było już jakiś czas temu) i nie wychodzi (bo to nie ma nic wspólnego z prawdą)?

Mówią, że brwi. Że tak samo impulsywny...

Umarł, a kiedy umarł, ja dalej chciałem żyć. Jeszcze bardziej i dlatego chwyciłem za słuchawkę i zadzwoniłem do niej – prosta historyjka – ja dzwonię, ona odbiera, ale... w ten sposób już było?

Że tak samo na krzyż, kiedy w drzwiach chwieję się i mówię, że NIE.

Umarł, a kiedy już go zakopali, ja ułożyłem mitologię. Nad miastem łuna, nad miastem łuna. I choć nic z tego się nie wydarzyło, ja wciąż uciekam od właściwej historii, bo dziś naprawdę trudno mnie przekonać, że wszystko, co pozatekstowe, wnosi do procesu autor?

Nad drzwiami mam jego zdjęcie. Zamiast krzyża...

Umarł, a kiedy wszyscy już po domach rozjechali się, ja zabrałem się do roboty i dlatego czasami golę głowę, czasami myślę o świniach, kogutach i psach, które tam były i czasami... czasami chcę zrobić z nich postaci pierwszoplanowe, bo wtedy łatwiej byłoby zasnąć.

To moje ósme urodziny (tyle jest na torcie świeczek). Obaj wyciągamy do siebie ręce. Mój dziadek. Jego pierwszy wnuk.

Umarł, a kiedy to zrobił i po domach wszyscy rozjechali

się, ja ułożyłem fabułę i potem uwierzyłem w nią bardziej niż w to, że ona naprawdę wydarzyła się.

Nad drzwiami zamiast krzyża. Od roku.

Umarł, a kiedy to zrobił, kazali mi go pochować.

Miałem z jedenaście lat i dziadek zabrał nas na przejażdżkę. Zaprzągnął konia i wsiedliśmy na wóz. Mieliśmy po dwa piwa na łeb. Kupiliśmy wcześniej z ciotecznym bratem w przyjezdnym sklepie. Swoją drogą to dosyć zabawne... We wsi nie było sklepu. Przyjeżdżał samochód dostawczy, każdego dnia o stałej porze i pani z okienka podawała chleb, konserwy, masło i piwo. Ale piwo na osobny paragon. To dla dziadka, mówiliśmy z bratem.

Umarł, a ja wciąż czasami przy tych drzwiach stoję i nie decyduję się.

Pojechaliśmy do sąsiedniej wsi. Do Pręgowa. Piliśmy to piwo po drodze. Słońce grzało... Męska wyprawa. Mieliśmy zobaczyć jakiś piasek. Dziadek chciał coś przebudować i potrzebna mu była fest pospuła.

Umarł, a ja wciąż o tym myślę. Ale tylko dlatego, bo to pierwsza śmierć, a z pierwszą śmiercią każą coś zrobić.

Kiedy dojechaliśmy na miejsce, piasek okazał się marnym piaskiem. Za to sklep. Sklep dojechał do Pręgowa i dziadek wysłał mnie po kawę. Kawy nie było. Kupiłem po kolejne dwa piwa.

Umarł, a kiedy do niej zadzwoniłem, zapomniała, że dzień wcześniej kłóciliśmy się.

Potem na wozie w drodze powrotnej powiedział, że jestem pijany. I uśmiechnął się. Postarzałem się od słońca i wiatru. Dojechaliśmy i rowerem pojechałem popływać w rzece.

Umarł, a kiedy umarł, okazał zaufanie?

Wróciłem do domu. Nie utopiłem się. Okazał zaufanie.

Umarł.

Wróciłem do domu.

Umarł.

*To historia dwóch panów. Jednym z tych panów jest ten, który
wszystkiego nauczył mnie, nie mówiąc ani słowa. Cisza.*

Umarł, a kiedy umarł, ja wszystko zrozumiałem.

I już nie jestem kogutem.